

Hồi 260

Phật tàng chi bí

Yến Phi từ sau một đồng đá vọt ra, nhìn theo bóng địch nhân xa dần, chợt có cảm giác quen thuộc, liền đó trong đầu hiện lên bộ dạng hung hãn của Hách Liên Bột Bột.

Lại là Hách Liên Bột Bột! Với địa vị của gã trong liên quân Biên Hoang Tập, tuy dưới Điều Hung, nhưng chắc chắn ở trên Tông Chính Lương. Con người này lên lên lút lút từ Biên Hoang Tập chuồn ra, chắc chắn là định là chuyện gì đấy ám muội.

Đương nhiên, nếu gã muốn tới gặp Khất Phục Quốc Nhân tuyệt sẽ không muốn để người khác biết.

Yến Phi cảm thấy hấp dẫn, chỉ có tìm chuyện gì đó thật kích động để làm mới giúp chàng trở lại hòa nhập với thế giới này. Mà trước mắt chính là chuyện kích thích nhất.

Ý niệm này vừa thoáng qua đầu óc Yến Phi, chàng đã lướt đi như gió trên cánh đồng mênh mông tuyết trắng, truy theo Hách Liên Bột Bột từ đằng xa, chạy gấp về phía u cốc có Thiên Nhân bay liệng phía trên.

oOo

Lưu Dụ ngăn người ngồi trên bờ tây Phì Thủy nhìn dòng sông lưng danh thiên hạ do Tà Huyền đánh bại Phù Kiền, phía sau lưng là Thọ Dương thành.

Lần đầu gã đến Thọ Dương là khi Biên Hoang Tập thất thủ lần thứ hai, có Giang Văn Thanh đồng hành. Khi ấy gã có cảm giác hổ thẹn vì có lỗi với Tà gia, khiến gã phải đối diện với Phì Thủy.

Hiện giờ là sau khi đại thắng, quan trọng hơn là gã đã xác lập địa vị thống soái trong lòng Hoang nhân, xây dựng được cơ sở để phản công Biên Hoang Tập.

Gã cần thật mau chóng tiềm nhập Thọ Dương, trực tiếp đến phủ thái thú gặp Hồ Bàn thương lượng một việc trọng yếu, Huỳnh Dương đã không làm khó được Yến Phi, Thọ Dương

canh phòng sơ sài hơn nhiều có gì mà gã không vào được, nhân tiện bộc lộ bản lĩnh ra vào như chơi của gã cho Hồ Bân thấy.

Thuyền đội của Giang Văn Thanh sẽ nhân lúc trời tối vượt qua đoạn sông bên Thọ Dương, tới Dĩnh Khẩu chặn cướp thuyền lương của Lương Hồ bang. Do Hồ Bân phụng mệnh Lưu Lao Chi mở đường sông Hoài Thủy để cho Lương Hồ bang đi qua, vì vậy mà về phương diện này ắt không có vấn đề.

Gã tới kiểm Hồ Bân, chẳng những muốn Hồ Bân ngầm xuất lực để tuyển vận lương của bọn họ thông suốt, còn muốn thuyết phục lão toàn lực giúp mình chống lại Lưu Lao Chi.

Nghĩ đến đó, khuôn mặt như hoa như ngọc của Giang Văn Thanh chợt hiện lên.

Ài!

Không thể phủ nhận Giang Văn Thanh là một người đẹp quyến rũ, vừa tài hoa vừa rất có năng lực, thái độ đối với gã lại không chỉ đơn giản là đối tượng hợp tác, hai người từng cùng nhau chạy trốn, cùng vào sinh ra tử. Vậy thì vì sao nàng không làm mình rung động như Vương Đạm Chân?

Hiện giờ bị chuyện Vương Đạm Chân đả kích nặng nề, gã hoàn toàn dừng dung đối với chuyện tình cảm nam nữ, cảm giác thật thất vọng và buồn rầu.

Vương Đạm Chân bây giờ chắc đã tới Giang Lăng, Hoàn Huyền sẽ đối xử với nàng thế nào?

Nghĩ đến đây chợt bắn mình lên chạy như điên về phía Thọ Dương. Công cụ vượt thành gã mang theo trong bọc đủ khiến gã dễ dàng vượt qua tường thành cao vút tiến vào trong.

Để quên đi sự thất vọng và buồn bã về chuyện Vương Đạm Chân, gã không thể cho phép mình có thời gian rảnh rỗi.

Chẳng những gã phải giành lại Biên Hoang Tập, mà còn phải nắm được Bắc Phủ binh, cho đến khi giết chết Hoàn Huyền. Con đường phía trước dài dằng dặc và gian khó, nhưng gã đã quyết cam chịu, bởi gã không còn lựa chọn gì tốt hơn, cũng chẳng còn đường lùi.

oOo

Rắc!

Cánh cổng lớn bị người dùng chưởng lực đánh vỡ tan, Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã nhìn nhau trong bóng tối, đồng thời đề cao cảnh giác.

Có người tiến vào gian nhà ngoài, chỉ cách bọn họ cái sân. Nếu đối phương theo lệ thường lục soát cả nhà sẽ phát hiện hai người.

Doãn Thanh Nhã thì thầm vào tai Cao Ngạn: "Chưởng lực âm nhu của người này thật kinh khủng".

Cao Ngạn ngẫm đồng ý, tiếng vang lúc đầu không lớn, nhưng cánh cửa bằng gỗ vỡ tan thành từng mảnh, tựa như chỉ đưa tay xoa khẽ mà cánh cửa đã chịu không nổi. Đám người này hiển nhiên không tầm thường, Doãn Thanh Nhã vũ công tuy cao, đối phương lại người đông thế mạnh. Bất giác đưa tay trở ra cửa sổ hỏi ý nàng liệu có nên lập tức chuồn đi không.

Doãn Thanh Nhã chưa kịp đáp, tiếng gió động vang lên, có người lướt qua cửa sổ tiến lên nhà trước.

Đột nhiên có tiếng năm sáu người lao xao: "Bái kiến tiểu thư".

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã hết sức kinh hoảng, đám này có nam có nữ, chỉ cần thấy chúng đến đây không một tiếng động là hiểu ai này đều thân thủ cao minh, không phải hạng giang hồ tầm thường.

Hạng cao thủ như vậy muốn tìm một người đã không dễ, huống hồ tới năm sáu người, còn người được kêu bằng tiểu thư đương nhiên là địa vị vũ công còn cao hơn chúng.

Hai người nghĩ nát óc cũng không hiểu bọn họ là thần thánh phương nào.

Lúc này bọn họ lại không muốn bỏ chạy.

Một giọng nữ mềm mại dễ nghe nói: "Các người lưu ám ký khắp nơi muốn gặp ta rốt cuộc là vì chuyện gì? Không phải là các người ở cùng một chỗ với Phật nương ư?".

Cao Ngạn giật mình hiểu ra người đang nói là ai. Phật Nương đương nhiên là Ni Huệ Huy, đám người này là di nghiệt Di Lạc giáo, được kêu tiểu thư chính là Sở Vô Hạ, người đã giết chết Mạn Diệu. Bất giác cảm thấy kỳ quái, thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Một giọng nữ khác cất lên: "Xin tiểu thư nghe Kiều Lâm thuật lại tường tận, Phật nương dẫn bọn ta đuổi bắt Yến Phi, phát giác người mang Tâm bội đổi thành Tống Bi Phong, mấy lần bị hấn dùng xảo kế chuồn mất, cuối cùng đuổi tới Ngọa Phật tự ở Bạch Vân sơn phía đông nam Biên Hoang Tập, Phật nương lại mất cảm ứng đối với Tâm bội".

Một giọng nam nói tiếp: “Nét mặt Phật nương khi đó rất kỳ quái, cuối cùng vứt bỏ mọi chuyện ngồi im không nói, sau gần nửa tuần hương bèn đứng lên tuyên bố giải tán Di Lạc giáo, bảo bọn ta lập tức ly khai”.

Lại một người khác tiếp: “Phật nương nét mặt kiên quyết, cũng không giải thích vì sao quyết định như thế, bọn ta không dám trái ý chỉ của người đành rời khỏi Bạch Vân sơn tìm chỗ gần đó thương lượng, hy vọng Phật nương hồi tâm chuyển ý triệu bọn ta trở về”.

Cao Ngạn thăm thò vào tai Doãn Thanh Nhã: “Là Di Lạc giáo Tứ đại kim cương và Sở Vô Hạ, hai người còn lại là Trúc Lô Âm ở Minh Nhật tự và Diệu ni Diệu Âm”.

Doãn Thanh Nhã thân hình khẽ run, rõ ràng trong lòng chấn động. Hoặc giả nàng không biết về Tứ đại kim cương, nhưng Sở Vô Hạ lợi hại đến thế nào thì đã đích thân mục kích, lại còn tiếp ả hai chiêu. Cao Ngạn thừa cơ hưởng phúc, thò tay ôm chặt vòng eo nhỏ xíu của nàng. Trong thời điểm hung hiểm này cảm giác ôm ấp người đẹp ôn nhu điểm lệ thật là đặc biệt.

Doãn Thanh Nhã khẽ bấu vào vòng tay tác quái của Cao Ngạn, nhưng không kéo tay hấn ra. Thái độ úp úp mở mở ngầm thỏa thuận hết sức quyến rũ này khiến cho con tim Cao Ngạn dường như tan chảy thành nước.

Sở Vô Hạ lạnh lùng nói: “Di Lạc giáo đã không còn tồn tại trước đó rồi”.

Giọng nữ có vẻ như của Diệu Âm nói: “Bọn ta chờ đợi từ sáng sớm đến nửa đêm, sau đó một chuyện hết sức kỳ quái xảy ra, từ phía Bạch Vân sơn khu truyền đến một tiếng nổ cực lớn, mặt đất rung chuyển, bạch quang rực trời, chiếu sáng hàng chục dặm, khi đó trời quang mây tạnh, không có sấm chớp, hiện tượng kỳ lạ như vậy bọn ta chưa từng thấy qua”.

Sở Vô Hạ trầm giọng: “Thì ra lại có chuyện này”.

Giọng một lão già: “Lời Diệu Âm nói vừa rồi toàn là sự thật, không khoa trương chút nào”.

Sở Vô Hạ nói: “Địch Hán nói đi”.

Cao Ngạn thầm nghĩ có thể là quan hệ giữa Địch Hán và Sở Vô Hạ tốt hơn, hoặc giả trong đám Địch Hán là người thật thà hơn cả nên Sở Vô Hạ mới chỉ định hấn nói. Như vậy có thể nói người của Di Lạc giáo không hề tin nhiệm gì nhau, trước đây còn dựa vào niềm tin đối với Trúc Pháp Khánh đoàn kết mọi người cùng chung một tín ngưỡng, giờ thì còn toàn những người kết hợp với nhau vì lợi ích, ai nấy đều có mưu đồ riêng.

Eo lưng Doãn Thanh Nhã mềm mại nhỏ nhắn, bất giác khiến gã nhớ tới tình cảnh hôm nào xoa bụng cho nàng.

Tiểu tinh linh mỹ lệ tựa hồ đã quen với chuyện hăn có dịp là lợi dụng, lại còn có vẻ tán thành.

Địch Hán hắng giọng mấy cái nói: “Khi ấy bọn ta ở bờ đông Dĩnh Thủy, cách Bạch Vân sơn tới năm chục dặm. Chạy xa như thế rồi bọn ta mới dám tụ tập lại vì sợ Phật nương bắt gặp trong lòng không cao hứng, ài!”.

Sở Vô Hạ bực tức nói: “Bớt nói linh tinh đi. Rốt cuộc là Ngọa Phật tự phát sinh chuyện gì?”.

Địch Hán nói: “Bọn ta lập tức chạy tới Bạch Vân sơn, đến khu núi đó vào lúc trời sáng, gặp Diêu Hưng và Tông Chính Lương dẫn người tới Bạch Vân sơn, đành chờ chúng bỏ đi rồi mới dám tới Ngọa Phật tự”.

Kiều Lâm tiếp lời: “Ngờ đâu Ngọa Phật tự đã tan thành mây khói”.

Sở Vô Hạ thất thanh: “Cái gì?”.

Địch Hán nói: “Ở chỗ Ngọa Phật tự chỉ còn lại là một huyết động rộng vài chục trượng, sâu tới mấy trượng, Ngọa Phật tự và cây cối xung quanh hóa thành tro bụi, ai nấy đều耿耿 không dám tin vào mắt mình”.

Sở Vô Hạ hỏi: “Phật nương thì sao?”.

Diêu Âm đáp: “Bọn ta chỉ tìm thấy cây phất trần gãy, Phật Nương không thấy đâu, chỉ e lành ít dữ nhiều”.

Xung quanh lập tức trở nên yên lặng như tờ.

Doãn Thanh Nhã và Cao Ngạn nghe vậy cũng hết sức nghi ngờ và kinh hãi.

Một hồi lâu sau, Sở Vô Hạ nói: “Nếu Phật nương tìm được Tâm bội, phá giải bí mật ngàn đời nay về động thiên bội, hợp nhất thành công tam bội?”.

Giọng già cả: “Nhu vậy thì tam bội hợp nhất không những không hiển lộ vị trí động thiên phúc địa, mà lại gây nên đại họa, khiến Phật nương hóa thành tro bụi”.

Sở Vô Hạ nói: “Trừ phi tìm thấy Phật nương, nếu không chân tướng của việc này sẽ rất mơ hồ”.

Lại nói: “Được rồi! Các người tìm được ta rồi thì sao? Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra”.

Diêu Ân nói: “Bọn ta muốn thỉnh tiểu thư tiếp tục đứng ra lãnh đạo, chấn hưng Di Lặc giáo”.

Sở Vô Hạ cười lạnh một tràng, sau đó cất giọng the thé: “Các người thực sự muốn thế ư?”.

Kiều Lâm thở dài nói: “Nhiều năm nay, bọn ta hết mực trung thành với Phật gia, tận lực vì Di Lặc giáo, đột nhiên biến thành trắng tay, vì vậy hy vọng tiểu thư thương tình cho bọn ta cùng hưởng bảo vật trong Phật tàng”.

Doãn Thanh Nhã ghé tai nói nhỏ: “Cùng quý! Cơ hội phát tài của người tới rồi!”.

Cao Ngạn vội chữa: “Là cơ hội của chúng ta”.

Dãy trước chợt im lặng như tờ.

Choang!

Lại là âm thanh rút kiếm ra.

- o O o -